

Dama de Treflă

SUFLETE CAPTIVE

**Povești neobișnuite
despre vieți obișnuite**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Ti-am adus flori!

*De cele mai multe ori, singuri, de bunăvoie, ne
îngrădim orizonturile, refuzând să căutăm soluții.
Din cauza fricii de nou.*

*Viața nu ne închide toate ușile odată,
ci le închide pe rând.
Putem găsi mereu o ușă deschisă undeva, cumva,
dacă suntem suficient de curajoși să pășim
peste anumite praguri.*

— Ți-am adus flori. Să nu zici tu că nu sunt eu bărbat ca lumea. Că nu te iubesc.

— Unde sunt?

— În chiuvetă. Ce, voiai să se pălească?

În chiuvetă o așteptau, într-adevăr, șapte garoafe pe jumătate ofilite. Cinci roșii și două albe.

Garoafe... Ca la mort... a gândit ea.

Oricum, era mai bine decât nimic. În zece ani de căsnicie florile au reprezentat maximumul de apreciere și gestul suprem de iubire pe care îl făcuse pentru ea. Dacă mai putea fi vorba de apreciere și de iubire între ei.

Se luaseră din dragoste, așa credeau. Ea avea 17 ani pe atunci, era frumoasă și învăța bine, dar nu prea existau posibilități. Cu un tată care bea tot ce câștiga și cu o mamă care nu se descurca singură, ce posibilități să ai?

Era în clasa a XI-a la Industrial, când l-a cunoscut pe Cornel. A atras-o maturitatea lui. Fiind cu șapte ani mai mare, părea cumva mult mai bărbat decât toți băieții care roiau în jurul ei.

Cornel avea palme bătătorite și brațe puternice. Lucra ca mecanic auto, câștiga binișor și îi plăcea să o asculte. Nu era genul care să își dea prea mult cu părerea, nu îi plăcea să intre în polemici. Îi plăcea să tacă și să facă.

O ajuta din când în când cu bani și îi mai cumpăra uneori haine, câte un trandafir roșu.

După câteva luni de când s-au cunoscut, a cerut-o de nevastă. Nu era pregătită. O îngrozea gândul. Ar fi vrut și ea să ducă o viață ca a celorlalte colege, dar știa că nu se poate.

Nu erau posibilități. Așa că a acceptat.

Taică-su a zis bogdaproste că a scăpat de o cheltuială.

Maică-sa a plâns. De parcă știa ea ce o să urmeze. Dar n-a oprit-o.

Avea aproape 20 de ani când l-a născut pe Andrei. Lucrurile deja începuseră să scârțâie între ea și Cornel, dar a sperat că o să se îndrepte totul, odată cu venirea copilului.

Și-a dat seama mai târziu că, odată intrate pe un astfel de făgaș, lucrurile nu se mai îndreaptă.

A luat garoafele din chiuvetă și le-a pus într-un borcan de opt sute. Știa că florile alea nu sunt pentru ea. Ce alinare să-i mai aducă ei? Florile erau tot pentru el, ca să se simtă mai bine, să aibă impresia că a îndreptat ce a stricat.

Dar cum repara, cu o garoafă, o vânătaie și o demnitate făcută bucăți?

— Ce avem de mâncare?

A tresărit ușor la auzul vocii lui. De la o vreme, orice ar fi întrebat-o, avea o urmă de amenințare.

— Ciorbă de cartofi.

— Fără nimic?

— Fără!

— Da' ce-ai de ești nervoasă? Pune-mi un pahar de bere!

— Pune-ți și singur!

— Ce-ai zis, fă?

Aceeași poveste trăită de o mie de ori, zi de zi, de mai multe ori pe zi. Nici nu mai știe de cât timp, dar pare că de când se știe. Nici nu își mai amintește cum e viața fără ceartă, fără bere, beție, bătaie, fără tot cercul ăsta nenorocit care se tot învârte și o amețește. Dacă ar putea să scape, ar face-o, dar nu știe cum, nu are cum. Unde să se ducă?

Așa că stă aici și înghite în sec, tace. Când nu mai poate să tacă, încearcă și câteva reproșuri. Dar reproșurile dor, la propriu, a învățat pe pielea ei, așa că mai ușor cu reproșurile, dacă vrei să mergi până la magazinul din colț fără să îți fie rușine de cum arăți.

Iar și-a încleștat mâna pe gâtul ei. Miroase a motorină și a ulei. N-ai cum să scoți mirosul ăsta din piele după atâția ani. Nici nu mai bagă în seamă durerea, s-a obișnuit. Știe că de data asta doar o amenință, îi arată el ei cine e șeful. Îi arată el cine e bărbatul.

Halal bărbat ți-ai luat și tu, mamă! Țta te bagă în mormânt!

Atât i-a zis mă-sa când a văzut-o prima oară bătută. Atât. N-a plâns, n-a blestemat, nu i-a zis să vină acasă. Unde să vină cu un copil și fără serviciu? Cu ce să trăiască?

Tu l-ai ales.

Și avea dreptate, ea îl alesese.

Cea mai proastă alegere din viața ei.

— Ce-ai zis, fă?

— Să-ți pui și singur, a reușit să spună sugrumat.

I-a dat drumul și a scuipat pe jos. Tot ea o să șteargă. A plecat din bucătărie, apoi, din apartament.

— Lua-te-ar dracu' să te ia!

A oprit aragazul pe care se încălzea ciorba, apoi a șters unde a scuipat Cornel. Gâtul o durea mai tare acum.

Halal bărbat ți-ai luat și tu, mamă! Țasta te bagă în mormânt!

Și dacă o bagă în mormânt, ce? Oricum are o viață de căcat. Așa i-ar fi mai bine. Tuturor le-ar fi mai bine. Să vadă și Cornel ce greu e să nu aibă cine să îți pună o amărată de ciorbă de cartofi *fără nimic* pe masă și să îți șteargă flegmele de pe jos.

— Mami?

Uitase de Andrei. El e singurul care i-ar duce cu adevărat dorul. Ce s-ar face el fără ea, la doar șapte ani? Animalul de taică-su l-ar trimite la cerșit sau l-ar da în plasament. Nu... Pentru Andrei trebuie ea să trăiască, să îndure, să tacă, să accepte lanțul ăsta care i s-a prins de gleznă în momentul în care a spus *Da*.

Ce o fi fost în capul ei?

— Da, mami?

— Mi-e foame.

Vocea lui frântă și timidă i-a rupt inima, pentru a mia oară. Andrei nu e ca toți ceilalți copii de vârsta lui. Nu ridică niciodată vocea, nu plânge decât rar, nu râde prea tare, nu se ceartă cu nimeni, nu are prieteni. Trăiește în lumea lui, undeva departe de realitatea crudă în care trăiesc Ileana și Cornel. E ca o pisică sperioasă care nu îți stă niciodată în cale.

— Așază-te la masă.

I-a turnat un polonic de ciorbă în castronul albastru, ciobit și l-a pus în fața lui.

— Ai grijă, că arde.

- Mami?
- Da, puiule?
- Te doare?

A arătat spre ochiul ei stâng. Și, da, o durea al dracului de tare. Mereu durea. Întotdeauna lovește la ochi, ca să doară, ca să vadă și restul lumii cât e el de bărbat. Nenorocitul!

- Nu.
- Și atunci de ce plângeai azi-noapte?

Cine mai știe? Plânga de nervi, de frustrare, de durere, de neputință. Plânga pentru că era singura cale prin care putea să scoată afară toată furia aia dementă care fierbea în ea. Plânga ca să-i dea lui satisfacție.

Plângi ca o căța nenorocită ce ești. Așa meriți!

- De nimic.

Și-a mâncat în liniște ciorba și felia de pâine, apoi a plecat în camera lui. Știa că e mai bine să nu fie martor la unele lucruri.

Cornel s-a întors târziu. A găsit pe altcineva care să-i toarne bere în pahar. I-a turnat de toți banii. La propriu.

Pe Ileana au trezit-o bătaile puternice în ușă. Când a deschis, Cornel aproape s-a prăbușit peste ea.

- Ce dra...?
- Tu să taci, fă! a urlat el din toți rărunchi.

Cornel a vomitat în hol.

Ileana a șters.

Cornel a trezit vecinii.

Ileana și-a cerut iertare.

Cornel a adormit în mijlocul patului, și așa mic.

Ileana a dormit pe scaun.

Andrei s-a trezit și el, dar și-a tras pătura peste cap și a pretins că nimic din ce se întâmplă nu e adevărat. Când ai șapte ani și tatăl tău ajunge acasă așa cum ajungea adesea Cornel, e mai bine să pretinzi că nu ți se întâmplă ție toate astea.

A doua zi o ia de la capăt. Cornel pleacă la muncă mahmur. Andrei pleacă nedormit la școală, iar l-au ținut treaz urletele și sforăiturile lui taică-su. Ileana rămâne singură cu gândurile ei. Face curat. Spală haine, la mână, în secolul XXI. Și privește cum i se răsucește tot mai mult lanțul în jurul gleznei, cu fiecare zi care trece la fel. Nu o mai doare vânătaia, dar o ustură neputința.

Ce ar putea ea să facă mai mult?

Nu și-a terminat liceul, n-are nicio calificare. Apartamentul e al lui Cornel. Îl are și pe Andrei. Unde să se ducă? Cine te ia cu copil mic? La mă-sa n-are unde să stea. Oricum nu ar mai face încă o dată greșeala de a fugi de un bețiv în brațele altui bețiv, sau în casa unuia.

Nu, trebuie să mai îndure, câțiva ani măcar, până se face Andrei mai mare și poate să o apere, să o scape de aici, poate.

Mai are doar jumătate de pungă de fasole. Dacă face ciorbă, iar, i-o aruncă pe geam sau i-o toarnă în cap. Trebuie să o facă bătută, să ia și un cârnat, ceva, să nu fie *fără nimic*. De parcă știe el cum e să dai banii pe altceva în afară de țigări și băutură.

Îi lasă bani cu porția, când își aduce aminte, dar se descurcă ea și cu puțin. Așteaptă alocația ca pe o mare sărbătoare. Banii ăia ar trebui să fie ai lui Andrei, să îi ia dulciuri de ei, dar nu își permit luxul ăsta.

Mai are o sută de mii, toți banii. Sunt din ăia de zile negre. I-a dat Andrei când s-a întors de la colindat, ca să nu-i găsească Cornel. Poate să cumpere un kilogram de fasole și vreo doi cârnați de ei. O să-i împartă în patru, două bucăți pentru Andrei și două pentru Cornel. Ea n-are nevoie. Pentru ea e bună fasolea și *fără nimic*.

Oglinda din hol îi plânge de milă. Dar ei nu îi pasă. De ce i-ar păsa? Vecinii știu că o bate, se aude tot prin pereții subțiri, nu e de mirare că a auzit-o Andrei plângând, chiar dacă a încercat să o facă în liniște. Vânzătoarea de la magazinul din colț știe și ea că o bate, doar a văzut-o de atâtea ori cu ochii vineți. O judecă toți, pe ea mai mult decât pe el. Despre el știu că e un animal de când a căzut în patima băuturii, mai nou, și în aia a jocurilor de noroc. Dar pe ea o judecă mai mult. Pentru că stă cu el. Pentru că acceptă să o bată, să o înjure, să o scuipe, să o înjosească în halul în care o face. O judecă pentru că e slabă și nu pleacă. Pentru că nu face nimic.

Unde să plece?

Afară e primăvară în toată puterea cuvântului. Au înflorit corcodușii din spatele blocului. Două rândunici se îmbrățișează gălăgios. Alaltăieri nu se întorseseră.

O deranjează lumina în ochiul lovit, dar n-are ce să facă. La început, încerca să își ascundă vânățiile. A renunțat de mult. Ce rost are? A învățat să le poarte cu urma aia de demnitate care i-a mai rămas. Măcar să vadă și restul lumii ce nenorocit de bărbat are.

— Săru' mâna, tanti Olimpie!

Tanti Olimpia o privi de după o pereche groasă de ochelari. Era un fel de mamă pentru ea. Îi mai dădea câte ceva pe datorie, o mai ajuta cu un sfat, mai avea grijă de Andrei în zilele proaste ale lui Cornel.

— Să trăiești!

Atât. Renunțase la încercările de a o convinge să-l lase pe Cornel. Se mulțumea să îi privească vânătăile cu subînțeleș, să își facă cruce și să o compătimească.

— Ce-ț' trebuie?

— O pungă de fasole, d-aia la șaizeci de mii, și niște cârnați de restul.

I-a întins bancnota de o sută de mii și a așteptat să primească ce a cerut.

— S-a făcut șaptejde mii fasolea.

— De când?

— De săptămâna trecută. Așa e peste tot. Și noi o luăm mai scump, oricum de-abia ne alegem cu câștigu' din pagubă. Îți dau cârnați d-ăia ieftini de restul, dacă vrei, și tot așa ieși.

— Nu-i plac ăia.

Dacă nu îi plac, iar e rost de scandal. A învățat să evite orice scandal care poate fi evitat. Ultima dată, a aruncat toată mâncarea în wc și a trebuit să cumpere pe caiet altceva.

— Trece-mă pe caiet cu diferența.

A luat punga și a ieșit afară. O aștepta același soare orbitor și dureros. Pentru o clipă, i s-a încetșosat privirea. A lovit pe cineva. N-a văzut pe cine.

A durat cinci secunde să se obișnuiască din nou cu lumina.

— Îmi pare rău! Mă scuzați, nu v-am văzut!

— Ileana?

Îl cunoștea pe bărbatul ăsta? Părea să aibă în jur de 30 de ani sau chiar mai puțin, era proaspăt ras

și curat, mirosea a parfum și era cu un cap mai înalt decât ea.

— Da...

— Sunt George. Nu mă mai știi?

George... Doamne, era George. Cum să-l uite? Cât se schimbase! Ultima dată când îl văzuse era doar un puști cu un început timid de mustață. Acum, era bărbat în toată firea. Dar avea aceeași linie a mandibulei, aceiași ochi căprui adânci.

O rază de lumină i-a făcut ochiul să lăcrimeze și i-a amintit de vânătaie. Pentru prima dată, după mult timp, îi era rușine că ieșise așa din casă.

— Ileana, ești bine?

— Da. Îmi pare rău că am dat așa peste tine!

— Nu... Vreau să zic...

Nu, nu era bine deloc. Dar ce putea să facă?

— Da. Sunt bine.

A făcut stânga-mprejur și a plecat. La urma urmei, trecuseră cât? Zece ani? Ce rost mai avea?

— Așteaptă!

Dar n-a așteptat. Avea mâncare de făcut. Andrei trebuia să se întoarcă de la școală. Avea lecții. A încercat să nu-l audă pe George strigând-o. Și-a înăbușit plânsul și a mers mai departe.

S-a prăbușit în hol, după ce a închis ușa, și a plâns în hohote.

Uite ce bărbat putea să aibă lângă ea. Uite ce tată pentru Andrei... Ce viață. Uite la ce a dat cu piciorul în ziua aia.

Își amintește de parcă ar fi fost ieri.